

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.05.1978, sp. zn. 10 Co 190/76, ECLI:CZ:MSPH:1978:10.CO.190.1976.1

Číslo: 16/1980

Právní věta: Nedodržení pravidel sportovní hry (např. kopané), spočívající v použití pravidly nedovoleného (zakázaného) způsobu hry, je nutné posoudit jako jednání odporující povinnosti počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví (§ 415 o. z.). V důsledku toho jde o porušení právní povinnosti, jež zakládá odpovědnost za škodu (§ 420 odst. 1 o. z.).

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 17.05.1978

Spisová značka: 10 Co 190/76

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody

Předpisy: 40/1964 Sb. § 415
§ 420 99/1963 Sb. § 132

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obvodní soud pro Prahu 7 rozhodl rozsudkem o žalobě, kterou se žalobce domáhal náhrady škody, jež mu vznikla při utkání v kopané tým, že ho zranil žalovaný M. K. při nedovoleném zákroku ve hře, tak, že žaloba je co do základu po právu proti tomuto žalovanému; naproti tomu byla žaloba zamítnuta proti žalované tělovýchovně jednotě, v jejímž mužstvu žalovaný M. K. v tomto utkání hrál. Soud prvního stupně měl za prokázáno, že ke zranění žalobce došlo tím, že při uvedeném sportovním utkání žalovaný M. K. hrál v jednu chvíli vůči žalobci způsobem nohy. Dospěl proto soud k závěru, že jsou dány všechny předpoklady odpovědnosti žalovaného M. K. za škodu podle ustanovení § 415 a § 420 odst. 1 o. z. Porušení právní povinnosti žalovaného M. K. spatřoval v tom, že si nepočínal tak, aby ke škodě nedošlo; zavinění shledal v tom, že žalovaný M. K. jako zkušený hráč si musel být vědom toho, že způsobem, jakým hrál, jenž není pravidly hry dovolen, může žalobci způsobit škodu, a přesto tento způsob hry použil. Protože žalobce byl zraněn a vznikla mu škoda, byla tu v důsledku jednání žalovaného M. K. dána i příčinná souvislost mezi jednáním toho žalovaného a škodou vzniklou žalobci. Naproti tomu žalobu proti žalované tělovýchovně jednotě soud zamítl, neboť tato organizace neodpovídá za škodu podle ustanovení § 421 odst. 1 o. z. vzhledem k tomu, že vzniklé škodě zabránit nemohla (§ 421 odst. 3 o. z.).

Odvolání podané žalobcem směřovalo pouze proti výroku rozsudku soudu prvního stupně, kterým byla žaloba proti žalované tělovýchovně jednotě zamítnuta; žalobce se domáhal, aby v tomto výroku

byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žaloba je co do základu po právu i proti ní. Zastává názor, že účast na sportovních soutěžích spadá do úkolů tělovýchovné jednoty a že žalovaný M. K. jako hráč mužstva této jednoty mu způsobil škodu při plnění uvedeného úkolu tělovýchovné jednoty, takže škoda je způsobena organizací. Nepokládá za správný závěr soudu prvního stupně, že žalovaná tělovýchovná jednota nemohla škodě zabránit, protože mohla škodě předejít preventivně při vynaložení náležitého výchovného úsilí ve vztahu ke svým členům a hráčům této sportovní hry.

Odvolání podané žalovaným M. K. směřovalo proti výroku rozsudku, kterým bylo žalobě proti němu vyhověno. Domáhal se, aby v tomto výroku byl rozsudek změněn tak, že se žaloba zamítá. Namítal, že ustanovení § 415 o. z. je jen všeobecná prevenční norma, která sama o sobě nestačí na určení právního základu uplatňovaného nároku, a že také ustanovení § 420 o. z. má jen všeobecnou povahu. Soud prvního stupně nehodnotil zjištěný skutkový stav komplexně, a proto dospěl k závěru, že ke zranění žalobce došlo v důsledku zavinění žalovaného M. K. Je naopak zřejmé, že k tomuto zranění došlo pouze v zápalu hry a že tedy nebyl dán úmysl zranit žalobce, a to ani ve formě úmyslu eventuálního.

Žalobce ve svém vyjádření k dovolání žalovaného M. K. poukazoval zejména na to, že odpovědnost sportovce závisí na povaze porušení pravidel hry, která jsou určitou analogií bezpečnostních předpisů, že je tu odpovědnost pořádková během hry, ale i disciplinární nebo také soudně postižitelná, a že nedodržování pravidel hry není riziko hry. Dále poukazoval na právní závěry uvedené v rozhodnutí uveřejněném pod č. 15/1963 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR.

Městský soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

V projednávané věci soud prvního stupně úplně zjistil skutečný stav věci a hodnotil každý jednotlivý důkaz i všechny provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti, jak to ukládá ustanovení § 132 o. s. ř. Skutkové závěry jsou tu správné; proto i odvolací soud se s nimi ztotožnil a vychází z nich při svém rozhodnutí. Žalovaný M. K. ostatně nenavrhoval opakování byť i jen některého z provedených důkazů a neučinil ani žádné návrhy na doplnění řízení provedením dalších důkazů.

Odvolání není důvodné ani v tom, že by za škodu odpovídala žalovaná tělovýchovná jednota, jejímž členem je žalovaný M. K., který také v utkání kopané, v němž došlo ke zranění žalobce, hrál za její fotbalové mužstvo. Pro takový závěr není podklad v ustanovení občanského zákoníku (zákona č. 40/1964 Sb.) ani v ustanoveních § 203 odst. 1 zák. práce a § 43 a § 44 dříve platného nařízení vlády č. 66/1965 Sb., kterým se prováděl zákoník práce.

Odpovědnost hráče za škodu způsobenou při sportovní hře byla vyložena již v rozhodnutí uveřejněném pod č. 15/1963 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR. I když toto rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti dříve platného zákona č. 141/1950 Sb., není úprava náhrady škody nyní natolik odchýlná, aby nebylo možné ze závěrů tohoto rozhodnutí nadále vycházet. Zásadně totiž nelze vyloučit odpovědnost hráče za škodu vzniklou protihráči během sportovní hry na hřišti podle ustanovení § 420 odst. 1 o. z.; z toho také soud prvního stupně správně vycházel. Ustanovení § 420 o. z. upravuje právní povinnost a důsledkem jejího porušení je odpovědnost za způsobenou škodu. Hráč může ovšem odpovídat za takto způsobenou škodu jen za splnění všech zákonných předpokladů uvedených v ustanovení § 420 odst. 1 o. z. (existence škody, způsobení škody protiprávním úkonem, který je zaviněný, a existence příčinné souvislosti mezi protiprávním úkonem a vzniklou škodou). Jimi se soud prvního stupně zabýval a odvolací soud se s jeho závěry ztotožňuje.

Pravidla sportovní hry sice nejsou právními předpisy, avšak pro hráče této hry nedodržení pravidel hry znamená zanedbání povinnosti předcházet hrozícím škodám, tj. povinnosti uložené ustanovením

§ 415 o. z. Správný je též závěr soudu prvního stupně, který je rovněž přesvědčivě odůvodněn, že na straně žalovaného M. K. šlo o případ zavinění. Soud prvního stupně správně posoudil i otázku příčinné souvislosti mezi zaviněným protiprávním jednáním žalovaného M. K. a škodou vzniklou žalobci. Kdyby totiž nebylo pravidly nedovoleného způsobu hry ze strany žalovaného M. K. vůči žalobci, nebylo by ke škodě došlo.

Z uvedených důvodů odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako správný a uvedeným zákonným předpisům odpovídající (§ 219 o. s. ř.). V dalším průběhu řízení bude se soud prvního stupně zabývat otázkou výše požadované náhrady škody a rozhodne o ní dalším rozhodnutím.